

ESGLÉSIA DE MENORCA

pág. 128
pág. 128
pág. 129
pág. 130

pág. 131
pág. 131

pág. 133
pág. 134

pág. 136
pág. 137

pág. 139
pág. 140
pág. 141

pág. 141
pág. 142

pág. 143
pág. 144

N°s 8 - 9 agost - setembre 1978

SUMARI

SANTA SEU

MORT DEL PAPA

Esquella	pàg. 120
Telegrams	pàg. 121
Comunicació oficial: "Ha mort el Papa"	pàg. 122
Homilia en el funeral del Papa Pau VI	pàg. 122
Respostes a l'agència EFE	pàg. 124
Texto íntegro del testamento del Papa Pablo VI	pàg. 125
Carta del Cardenal Camarlengo	pàg. 127

ELECCIO DEL NOU PAPA

Pregàries per a l'elecció del nou Papa	pàg. 128
Comunicació oficial de nou Papa: "Ja tenim Papa" ..	pàg. 128
Telegrams	pàg. 129
Etapas de la vida del Papa Joan Pau I	pàg. 130

DOCUMENTS DEL BISBE

Salutació als ciutadellencs: "Per les festes de Sant Joan"	pàg. 131
Escrit als ciutadellencs: "Després de ses festes"	pàg. 131
Comunicació sobre la XXIX Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola: "Mitjans i Fins"	pàg. 133
Homilia del dia 9 de juliol de 1978 en el 420 aniversari de l'any de sa desgràcia	pàg. 134
Escrit pel dia "Pro Orantibus": "Les nostres monges"	pàg. 136
Homilia del dia de l'Assumpció: "Amb la Mare de Déu passa com amb la muntanya del Toro"	pàg. 137
Comunicació sobre Inauguració de curs al Seminari	pàg. 139

SECRETARIA GENERAL

Nomenaments	pàg. 140
Renúncies	pàg. 141

CONSELL PRESBITERAL

Acta de la sessió del dia 27 de juliol de 1978	pàg. 141
Acta de la sessió del dia 2 d'agost de 1978	pàg. 142

INFORMACIO DE LA DIOCESI

Activitats del Sr. Bisbe	pàg. 142
Crònica diocesana	pàg. 144

INFORMACIO NACIONAL	pàg. 146
---------------------------	----------

**El dia 6 d'agost del 1978, a les
21'40 hores va morir a
Castelgandolfo el
PAPA PAU VI**

**després de 15 anys de governar,
com a Successor de Pere,
l'Església de Jesucrist.**

**Elevem oracions a Déu Pare
per tal que, qui tant va fer per
aconseguir la pau entre els
homes, disfruti de la
pau eterna del cel.**

R.E.P.

TELEGRAMES

Amb ocasió de la mort del Papa Pau VI, el Sr. Bisbe ha enviat els següents telegrams de condol:

A Roma

Emmo. Sr. Secretario de Estado.
Ciudad del Vaticano.
Profundamente apenados por fallecimiento tan querido Pablo VI, en nombre Diócesis y propio elevamos oraciones al Señor y celebramos su Eucaristía para que descanse en la paz de Dios.
Antonio, Obispo de Menorca.

A la Nunciatura de Madrid

Excmo. Sr. Nuncio Apostólico en España.
MADRID
En nombre Diócesis y propio ruego a Vuestra Excelencia acepte nuestro sentimientos de condolencia por fallecimiento tan querido Pablo VI.
Antonio, Obispo de Menorca.

I ha rebut el següent de la Nunciatura de Madrid

Excmo. Antonio Deig Clotet.
Obispado de Menorca.
Profundamente apenado comunico a V.E.R. que a las 21'40 de ayer domingo ha fallecido Su Santidad Pablo VI.
Nuncio Apostólico.

Comunicació Oficial HA MORT PAU VIe

(En el moment de fer-se pública la notícia de la mort del Papa Pau VI, el Sr. Bisbe va escriure les següents paraules que publicava el diari MENORCA del dia 7 d'agost).

Estimats menorquins,

Com a cap de l'Església de Menorca, he de comunicar-vos oficialment la notícia, que supòs que tots ja sabeu i que ha commogut el món: el Papa Pau VI ha mort. Eren les 9'40 del vespre del dia sis d'agost de 1978. Una complicació cardíaca, donada la seva ja delicada salut, n'ha estat la causa.

Vos escric moments després d'haver-me arribat la notícia, des del Toro, on me trob. L'he encomanat ja a la nostra Patrona i vos deman, sobretot a vosaltres feels de Menorca, que el recordeu demà a les vostres oracions. Prec també a tots els rectors i encarregats d'esglésies, que vulguin disposar un funeral per la seva ànima, algun dia d'aquesta setmana. El farem també solemne a la Santa Església Catedral a Ciutadella, el dia i hora que vos anunciarem.

Que reposi en la pau del Senyor, ell que tant va fer i lluitar per aconseguir la pau entre els homes.

Vos beneeix,

Antoni, bisbe de Menorca.
El Toro, 6 d'agost del 1978.

HOMILIA EN EL FUNERAL PEL PAPA PAU VI

Catedral de Ciutadella, 10 agost 1978

L'Església de Menorca esta de dol

L'Església de Menorca està de dol. Com ho estan la que és la primera i principal Església, la de Roma, i les altres Esglésies d'arreu del món. I açò, perquè el Cap Universal de tota l'Església del Crist, el Papa Pau VI, ha mort. A última hora, tal com tothom sap, del dia en què celebràvem la festivitat de la Transfiguració del Senyor, el Papa lliurava la seva ànima a Déu, en una inesperada i ràpida progressió de la seva malaltia.

Aquest dol que portam i que manifestam d'una manera oficial i solemne avui en aquesta Eucaristia que concelebram a l'Església Catedral de Ciutadella, jo, el vostre bisbe, juntament amb quasi bé tot el meu presbiteri i amb tants i tants de vosaltres, estimats fills de Menorca, dic que aquest dol és un dol que volem centrar i hem de centrar en el misteri salvador de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesucrist, l'autèntic i Únic Pastor de tot el Poble de Déu, qui amb la seva Mort va vèncer la

mort i amb la seva Resurrecció ens va donar la vida eterna.

Sabem que des del nostre baptisme tots els cristians començam a morir. Morim al pecat i començam a emprendre una nova vida. La lectura de la Carta de Sant Pau als cristians de Roma, que acabam d'escoltar, ens indica la línia mestra d'aquesta nostra fe en la Resurrecció de Jesús. Tota la perspectiva de futur de la nostra incorporació pel baptisme al Crist és la glorificació definitiva que Ell ens va aconseguir en el seu misteri pasqual. Perquè "Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més". "I nosaltres, els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort" i, per açò, "nosaltres també emprendre una vida nova, també viurem amb Ell".

La mort, com diu el mateix Apòstol, serà l'últim enemic a vèncer. I tots arribarem en aquest moment definitiu, que serà, és ver, un moment de dol i de dolor, per mitjà del qual superarem l'última barrera que ens separa de la plenitud de la Vida. Serà el moment de sentir, així ho esperam, les definitives paraules, amb les quals acabava l'Evangelí que hem llegit: "Vine amb Mi".

El nostre Papa Pau VI fa pocs dies que ha sentit aquest definitiu "Vine amb Mi". Abans però, el Papa n'havia sentit d'altres de crides del Senyor. Altres "vine amb Mi"; quan rebia el do del sacerdocí, el do de l'episcopat, quan era elevat finalment a Bisbe de Roma, com a Apòstol Successor de Pere i com a Cap de tot el Col·legi Episcopal. Si amb aquestes crides, el Senyor li exigia, com a Pere, el seu amor: "m'estimes"? M'estimes més que aquests altres?", també havia sentit: "pastura les meves ovelles". El Papa Pau VI, durant 15 anys ha pasturat les ovelles i els anyells del ramat de Jesucrist. Amb el seu exemple i la seva paraula ha passat fent el bé, estimant Crist i els germans. Ha estat cenyit amb el cingol del dolor, de la preocupació, de la sol·licitud per totes les Esglésies, de la incomprensió, i, en aquests moments tan importants i delicats per a la vida de l'Església, ha hagut de confirmar en la fe els germans.

No voldria fer-vos ara, perquè no és el moment, una llarga història de tot el treball i de totes les coses que ha realitzat Pau VI en el seu Pontificat. Avui tots vosaltres sabeu pels mitjans de comunicació social, per tot el que s'ha escrit i dit, l'ingent programa portat a terme.

El seu pontificat podem dir que ha estat el pontificat del postconcili, amb tot el que comporta açò, de crisi, de creixement, de canvis, de dubtes i de realitzacions, en una Església que s'ha posat al dia i que ha volgut assumir totes les realitats humanes del món actual, caminant per unes vies d'obertura i de respecte als valors profans de la cultura i dels pobles. I en aquest tombant de la història, Pau VI ha sabut fer arribar la seva veu a tot el món, per a predicar la pau i el progrés de tots els pobles.

Com a fills de l'Església del Crist, avui pregam pel nostre Papa Pau, acabat de traspasar. La nostra pregària és, ha de ser, una pregària de gratitud, pel servei que Pau VI ha fet a l'Església i al món; ha de ser una pregària de petició al bon Jesús per tal que li premii els seus mèrits i les seves virtuts en la vida eterna; ha de ser una pregària d'esperança,

perquè sabem que el Senyor enviarà el seu Esperit i l'Església continuarà, per camins cada vegada més evangèlics, al servei de tots els homes, els d'avui i els de demà.

Preguem, idò, germans. Oferiguem tots junts aquest sacrifici eucarístic, memòria de la Passió i Mort del Senyor, pel nostre Papa Pau VI, recordant aquelles paraules de l'Apòstol dels gentils, del qual ell volgué prendre el nom, que resàvem tots els sacerdots del món el dia de la seva mort: "Nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperam un Salvador, Jesucrist el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós.

L'Església de Menorca està de dol. Encara no fa un any que jo, el vostre bisbe, rebia la missió apostòlica i se m'encomanava la cura de tots vosaltres i se'm feia Pare, Mestre i Pastor de tota l'illa menorquina. Era Pau VI el qui a vosaltres i a mi ens feia aquest do i ens unia en amor de germans que pelegrinen cap al Pare. Sapiguem-li agrair. Que el record continuat ens posi una oració als llavis per ell.

L'Església de Menorca està de dol. Perquè ho està l'Església Mare de Roma. Perquè ho estan totes les Esglésies del món. Perquè ha mort el nostre Papa, que fou Pau, de nom i de fets. Amén. Al.lleluia.

RESPOSTES A L'AGENCIA EFE

A unes preguntes que, en conèixer-se la mort de Pau VI, va fer l'agència EFE, entorn de la figura del Papa recentment traspasat i de la situació de l'Església de cara al pròxim pontificat, el nostre Bisbe va contestar:

El Pontificado de Pablo VI ha sido el pontificado del postconcilio. Por tanto con todo lo que conlleva de crisis, de crecimiento, de zozobra para una iglesia que se ha puesto al día y que ha querido asumir todas las realidades humanas del mundo actual. Quizá pueda hablarse de un pontificado de transición, pero no en el sentido de fugaz y pasajero, sino de tránsito de una iglesia a la defensiva a una iglesia que quiere andar caminos de apertura y de respeto a los valores profanos de la cultura y de los pueblos.

Creo que el día de hoy, con esta muerte inesperada y rápida de Pablo VI, es trascendental para la vida de la Iglesia en los próximos años. Todos los cristianos tenemos hoy una urgencia de oración especial para invocar el Espíritu del Señor y pedirle insistentemente por el futuro que se acerca para su Iglesia. La confianza de todo católico debe abrirse e ilusionarse en la perspectiva de una Iglesia que camine hacia un servicio, cada vez más evangélico, al mundo de hoy.

TEXTO INTEGRO DEL TESTAMENTO DEL PAPA PABLO VI

“En el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo.

1. Dirijo la mirada hacia el misterio de la muerte, y de todo lo que la sigue, a la luz de Cristo, que es la única que lo aclara, y lo hago, por lo tanto, con humilde y serena confianza. Me doy cuenta de la verdad de este misterio, que para mí siempre se ha reflejado sobre la vida presente y bendigo al vencedor de la muerte por haber hecho huir las tinieblas y desvelar la luz.

Así, pues, delante de la muerte, ante la total y definitiva separación de la vida presente, siento el deber de celebrar el don, la fortuna, la belleza, el destino de esta fugaz existencia: Señor, te doy gracias porque me has llamado a la vida, y aún más porque, haciéndome cristiano, me has regenerado y destinado a la plenitud de la vida.

Al mismo tiempo siento el deber de agradecer y bendecir a los que me sirvieron de transmisores de los dones de la vida por Ti, ¡oh, Señor!, concedidos: Los que me introdujeron en la vida ¡ sean benditos mis dignísimos padres!, los que me educaron, quisieron, me hicieron bien, me ayudaron, me rodearon de buenos ejemplos, de apoyo, de afectos, de confianza, de bondad, de cortesía, de amistad, de fidelidad, de atenciones. Miro con agradecimiento las relaciones naturales y espirituales que dieron origen, asistencia, apoyo, significado a mi humilde existencia: ¡Cuántos dones, cuántas cosas hermosas y altas, cuánta esperanza he recibido en este mundo! Ahora, cuando el día camina hacia el ocaso y todo se acaba y se difumina sobre esta estupenda y dramática escena temporal y terrena, ¿cómo darte gracias, Señor después del don de la vida natural, por el don, muy superior, de la fe y de la gracia, en el que únicamente se refugia, al final, todo mi ser? ¿Cómo celebrar con dignidad tu bondad, ¡oh, Señor!, por haberme hecho miembro, apenas llegado al mundo, de ese mundo inefable de la Iglesia católica? ¿Cómo darte gracias por haber sido llamado e iniciado en el sacerdocio de Cristo? ¿Cómo, por haber tenido el gozo y la visión de servir a las almas, a los hermanos, a los jóvenes, a los pobres, al pueblo de Dios y por haber tenido el inmerecido honor de ser ministro de la Iglesia, especialmente en Roma, al lado del Papa, después en Milán en la sede, demasiado alta para mí y venerabilísima de San Ambrosio y San Carlos y, por fin, sobre esta suprema, formidable y santísima sede de San Pedro? “Cantaré por siempre las misericordias del Señor”.

Saludos

¡Un saludo y mi bendición a todos los que he encontrado a lo largo de mi terrestre peregrinar, los que fueron colaboradores míos, consejeros y amigos, que han sido tantos, tan buenos, tan generosos y queridos! ¡Bendigo a los que acogieron mi misterio y fueron mis hijos y hermanos en el Señor! A vosotros, Luis y Francisco, hermanos de sangre y de espíritu, y a todos vosotros, queridísimos de mi familia, que nada me pedisteis y nunca obtuvisteis de mí favor terreno alguno, y que habéis sido siempre para mi ejemplo de virtudes humanas y cristianas, que me habéis comprendido con tanta discreción y cordialidad y que, sobre todo, me habéis ayudado a buscar en la vida presente el camino hacia la otra vida futura, os doy la paz y mi bendición.

Mi pensamiento vuelve atrás y se ensancha en torno. Ya sé que faltaría algo a esta despedida si no me acordase de pedir perdón a cuantos he ofendido, o no he servido, o no he amado bastante, y también del perdón que alguno haya esperado de mí. Que la paz del Señor esté con nosotros.

Siento que la Iglesia me rodea: ¡Oh, Iglesia santa, única, católica y apostólica, recibe con mi saludo y bendición, mi supremo acto de amor!

Un recuerdo para Roma

A ti, Roma, diócesis de San Pedro y del vicario de Cristo, queridísima de este úl-

timo siervo de los siervos de Dios, mi bendición más paternal y más plena, para que tú, urbe del orbe, te acuerdes siempre de tu misteriosa vocación y con humana virtud y fe cristiana sepas responder, mientras dure la historia del mundo, a tu misión espiritual y universal.

Y a todos vosotros, venerados hermanos en el episcopado, mi más cordial y reverente saludo. Estoy junto a vosotros en una misma fe, una misma caridad, en el común compromiso apostólico, en el servicio solidario al Evangelio, para la edificación de la Iglesia de Cristo y para la salvación de toda la humanidad. A todos los sacerdotes, a los religiosos y religiosas, a los alumnos de nuestros seminarios, a los católicos fieles y militantes, a los jóvenes, a los que sufren, a los pobres, a los que buscan la verdad y la justicia, a todos, la bendición del Papa, que muere.

Y también, con particular reverencia y reconocimiento a los señores cardenales y a toda la curia romana: delante de vosotros, que me rodeáis de más cerca, profeso solemnemente nuestra fe, declaro nuestra esperanza, celebro la caridad que no se extingue, aceptando con humildad de la voluntad divina la muerte que me está destinada, invocando la gran misericordia del Señor, implorando la clemente intercesión de María Santísima, de los ángeles y de los santos y encomendando mi alma a las oraciones de los buenos.

2. Nombro a la Santa Sede mi heredero universal.

Me obliga a ello el deber, la gratitud y el amor. Queden a salvo las disposiciones que indico más abajo.

3. Que sea mi secretario particular el ejecutor de este testamento. Que se deje aconsejar por la Secretaría de Estado y que se atenga a las normas jurídicas y vigentes y a los buenos usos eclesiásticos.

Los bienes de su propiedad, a sus hermanos

4. Sobre las cosas de este mundo: me propongo morir pobre y simplificar de esta forma todos los temas al respecto.

En lo que se refiere a los bienes, muebles e inmuebles, de mi propiedad personal, que sigan siendo de origen familiar, que dispongan mis hermanos Luis y Francisco con libertad. Les pido algún sufragio por mi alma y por las de nuestros difuntos. Que entreguen algunas limosnas a personas necesitadas y obras buenas. Conserve para ellos y den a los que lo merezcan y deseen algún recuerdo de las cosas o de los objetos religiosos o de los libros de mi propiedad particular. Destruyan las notas, cuadernos, correspondencia, escritos míos personales.

Sobre las otras cosas que podrían considerarse mías, propias, que disponga, como ejecutor testamentario, mi secretario particular, guardando para él algún recuerdo y entregando a las personas más amigas algún pequeño objeto como memoria. Agradecería que fuesen destruidos los manuscritos y notas de mi puño y letra. De la correspondencia privada, de carácter espiritual y reservado, que se quemase todo lo que no estaba destinado al conocimiento ajeno.

En el caso de que el ejecutor testamentario no pueda proveer, que se ocupe de ello la Secretaría de Estado.

5. Recomendando vivamente que se tomen las disposiciones necesarias para los sufragios y limosnas generosas en cuanto sea posible. Sobre los funerales, que sean piadosos y simples (se suprima el catafalco en uso para las exequias pontificias y que sea sustituido por algo sencillo y decoroso).

La tumba quisiera que fuese en la tierra auténtica, con una indicación humilde que indique el lugar e invite a la piedad cristiana. No quiero ningún monumento.

A la Iglesia

6. Y sobre lo que más cuenta, al partir de la escena de este mundo y al caminar al encuentro del juicio y la misericordia de Dios, debería decir tantas cosas, tantas sobre el estado de la Iglesia. Escuche alguna palabra nuestra que pronunciaremos con gravedad y amor. Sobre el Concilio, que se provea a llevarlo a buen término y se ejecuten con fidelidad sus prescripciones. Sobre el ecumenismo, prosígase la tarea de

acercamiento con los hermanos separados, con mucha comprensión, con gran paciencia, con mucho amor, pero sin desviarse de la auténtica doctrina católica. Sobre el mundo, no se crea que se le ayuda asumiendo sus pensamientos, sus hábitos, sus gustos, sino estudiándolo, amándolo, sirviéndolo.

Cierro los ojos sobre esta tierra dolorosa, dramática y magnífica invocando, una vez más sobre ella, la bondad divina. Una vez más bendigo a todos. Especialmente a Roma, Milán y Brescia. Un saludo especial con mi bendición a Tierra Santa, la tierra de Cristo, en la que fui peregrino de fe y de paz.

Después: En tus manos, Señor, encomiendo mi espíritu. Pablo VI en Roma, junto a San Pedro, el 30 de junio de 1965, tercer año de nuestro pontificado.

SEGUNDA PARTE

En tus manos, Señor, encomiendo mi espíritu. Mi alma agradece al Señor. ¡ María, creo, espero, amo!, en Cristo.

Doy gracias a todos los que me han hecho bien. Pido perdón a cuantos no hice bien. A todos les doy la paz en el Señor.

Saludo a mi queridísimo hermano Luis, a todos los míos, familiares y parientes, amigos, a cuantos han acogido mi ministerio. A todos los colaboradores, gracias. Especialmente a la Secretaría de Estado.

Bendigo con especial caridad a Brescia, Milán, Roma, a toda la Iglesia " ¡ Qué amables son tus moradas, Señor !"

Todo lo que poseo que sea de la Santa Sede.

Que mi secretario particular, el querido don Paquale Macchi, provea a disponer algunos sufragios y algunas caridades y que entregue a personas queridas algunos recuerdos entre mis libros y objetos de mi propiedad.

No deseo ninguna tumba especial.

Alguna oración para que Dios me tenga en su misericordia.

En Ti, Señor, esperé. Amén. Aleluya.

A todos, mi bendición en el nombre del Señor.

Pablo VI, Castelgandolfo, 16 septiembre 1972, a las siete y media de la mañana."

AÑADIDO

"Deseo que mis funerales sean de la máxima simplicidad y no deseo ni tumba especial ni ningún monumento. Sólo algún sufragio (beneficiencias y oraciones).

Pablo VI, 14 de julio 1973".

CARTA DEL CARDENAL CARMELANGO

Vaticano, 16 Agosto de 1978

Excelencia:

En nombre propio y también de sus diocesanos, ha enviado Usted un mensaje de condolencia, con el manifiesto deseo de unirse al sentimiento de la Iglesia universal por el fallecimiento de su Pastor, Su Santidad Pablo VI.

Que esta prueba de solidaridad en el dolor, hecha a su vez plegaria, en testimonio de gratitud, por el eterno descanso de quien, como Vicario de Cristo, supo a ejemplo suyo amar a la Iglesia y entregar la vida por

ella, sea motiu de renovat estímul a treballar per la contínua edificació cristiana de esa Comunitat eclesial, confiant sempre en la ajuda del Senyor.

Con mis expresiones de sincera y devota estima, lo saluda cordialmente, suyo affmo. en Cristo.

J. Card. Villot

Mons. Antonio Deig Clotet
Obispo de
MENORCA

ELECCIÓ DEL NOU PAPA PREGARIAS PER A L'ELECCIÓ DEL NOU PAPA

Estimats diocesans,

Com supós que ja sabeu, el pròxim dia 25 d'aquest mes d'agost, començarà a la Ciutat del Vaticà la reunió dels Cardenals de la Santa Església, per a l'elecció del Papa que ha de succeir a Pau VI. (a.c.s.).

Després del dol que hem fet per la mort del Pau VI, l'Església, amb la qual el Senyor estarà fins a la consumació dels segles, ha de continuar el seu camí en aquest món i ha de cercar, ara, aquell que en sigui el Cap i Pastor Suprem.

Per açò, vos deman que, durant aquests dies, vos recordeu de pregar per aquesta intenció tan transcendent per a tota l'Església. Amb ella, ajudarem els Cardenals, reunits en conclave, i demanarem a l'Esperit del Senyor que els il.lumini i que a tots ens doni ben prest el Papa que necessitam.

D'una manera especial, demanam a tots els sacerdots que facin aquesta oració en les seves eucaristies a l'hora de la pregària dels feels (vegi's la pàgina 181, nombres 89-90 d'aquest llibre).

Amb la meva benedicció,

Ciudadella, 19 d'agost del 1978

(Publicat a la premsa menorquina) Antoni, bisbe.

COMUNICACIÓ OFICIAL DE NOU PAPA JA TENIM PAPA!

Sí; ja tenim Papa! L'elecció ha recaigut en el Cardenal Albí Luciani, Patriarca de Venècia, que és de nom Joan Pau I.— Donem-ne gràcies a Déu!

Després de les exèquies i dels dies de dol pel nostre estimat Pau VI, els Cardenals es reuniren en conclave per a l'elecció del seu Successor en la Càtedra de Pere. Pocs dies han fet falta perquè l'Església Catòlica tornés a tenir el Pastor Suprem que ha de guiar-la i pasturar-la.

En l'ambient festiu d'aquests dies, elevem la nostra oració de gràcies a Déu, qui vetla sempre per la seva Església. Demanem-li que el nou Papa li doni aquell impuls missioner que avui necessita per a predicar la Bona Nova a aquest món nostre. Demanem-li que el seu Esperit assistesqui al nostre ja estimat Papa Joan Pau I i que tots nosaltres, que formam el seu Poble, baix la guia de tan egregi Pastor, col·laborem i feim feina decidits, en una nova il·lusió, en una ferma esperança, en una fe forta i en una optimista alegria.

Per açò, recoman als meus sacerdots que vulguin pregar en l'Eucaristia d'aquests primers dies del nou Pontificat pel Papa i per totes les seves intencions. Principalment ho facin, amb tots els seus feels, el pròxim diumenge, dia 3 de setembre, segons els costums establerts o de la manera que millor els paregui.

Amb la meva benedicció.

Ciutadella, 27 d'agost de 1978

Antoni, bisbe.

TELEGRAMES

A MADRID

En nombre de la diócesis y propio ruégole transmita a Su Santidad Juan Pablo I nuestra alegría y felicitación con motivo su elección al Pontificado mientras elevamos acción gracias al Altísimo.

Antonio obispo de Menorca

A ROMA

Elevamos al Altísimo nuestra Acción de gracias y oraciones por la elección del Papa Juan Pablo I. En nombre de la diócesis y propio pido bendición apostólica mientras ofrezco nuestra adhesión y estima.

Antonio Obispo de Menorca.

ETAPES DE LA VIDA DEL PAPA JOAN PAU I

- 1912 Neix a Forno di Canale, diòcesi de Belluno, 17 d'octubre.
- 1935 Es ordenat prevere després d'haver estudiat filosofia i teologia al Seminari de Belluno. Va a Roma, on fa el doctorat en teologia amb una tesi sobre Rosmini. Torna després a la seva diòcesi i és nomenat dicari de la parròquia de Forno di Canale i d'Agordo, i ensenya, al mateix temps, religió a l'institut tècnic.
- 1937-1947 Es vicerrector del Seminari de Belluno i hi ensenya teologia dogmàtica, moral, dret canònic i art.
- 1948 Es nomenat provicari general de la diòcesi i responsable de l'oficina de catequesi de la diòcesi.
- 1958 Després d'haver estat durant quatre anys vicari general de Belluno el 15 de desembre és nomenat bisbe de Vittorio Veneto.
- 1969 Mort el cardenal Urbani, és nomenat patriarca de Venècia.
- 1972 Com a Patriarca de Venècia rep el Papa Pau VI durant el viatge que el Sant Pare fa per assistir al Congrés eucarístic italià d'Udine.
- 1973 El mes de març és nomenat cardenal per Pau VI.
- 1978 El 26 d'agost és elegit pels cardenals com a successor de Pau VI, per a la seu de Roma i es dona el nom de Joan Pau I.

DOCUMENTS DEL BISBE

SALUTACIÓ ALS CIUTADELLENCS PER LES FESTES DE SANT JOAN

Fills de Ciutadella,

Aquest any serà el primer que podré contemplar i viure, junt amb vosaltres, les festes de Sant Joan. He llegit qualche llibre, per fer-me càrrec una mica del què són i representen aquestes festes. I m'han anat explicant algunes persones tot de coses per què en téngui una idea. Però sé que fins que s'han vist i s'han viscut ningú no sap què són les festes de Sant Joan a Ciutadella.

Com un ciutadellenc més, idò, les viuré, i pressento que s'anirà ficant dins meu tot aquest encant i aquesta emoció que vosaltres ja portau ficats a la vostra ànima des de l'infantesa.

Vos desig bones festes. Faceu-les bé i amb dignitat, honorant així el nom de la nostra ciutat.

Acab beneint-vos a tots.

Ciutadella, 19 de juny del 1978

Antoni, bisbe

(Publicat al diari "Menorca")

ESCRIT ALS CIUTADELLENCS DESPRES DE SES FESTES

Han passat les festes de Sant Joan. Per primera vegada les he vistes i viscudes. Me sembla com si haguessin estat el meu baptisme ciutadellenc i que ja casi puc dir que som tan ciutadellenc com vosaltres.

Vos dic que, ara, sent necessitat d'escriure qualche cosa sobre la impressió que m'han produït, l'efecte que m'han causat, és a dir, totes aquestes coses que voldré expressar en aquest escrit i que vosaltres, ciutadellencs, voleu sebre i que molts ja ho heu sabut quan, pel carrer, me fèieu aquesta pregunta: — Bono! Sr. Bisbe, com li agraden ses nostres festes de Sant Joan?

La meva contestació, més llarga o més curta, més o manco matisada, la teniu aquí escrita.

Diuen que una flor no fa primavera i potser podríem dir que una sola vegada de veure i viure les festes de St. Joan a Ciutadella, tampoc no fa que un ja estigui ficat de debò al "jaleo" i que ja pugui rallar de les festes com si les hagués viscudes tota la vida. Es ver. Però, deixau-me dur es cavall a sa música ! I deixau-me dir tot açò que sent.

Tenc dues impressions de les festes. Una que m'emociona i una que me fa por. Sí, ciutadellencs ! El vostre bisbe ha disfrutat i li han agradat — i com! — les festes de Sant Joan. Port encara gravats en la imaginació aquell fosquet del dissabte de Sant Joan, retornant de l'ermita de Sant Joan de missa, després de l'oració del capvespre. Des d'un petit turó veia, mirant cap a ponent, la silueta de la nostra Catedral i de la ciutat que emmarcava tota la cavalcada —cent cavalls, cent cavallers— retallant-se negra en la celístia i el clar de la lluna.

Jo crec que aquesta imatge —catedral, ciutat, cavallers i cavalls— és la imatge que dóna la visió i l'enfoçament més precís i més exacte de les nostres festes.

Perquè les nostres festes són eminentment populars, vull dir, del poble, de tots, sense exclusió de ningú. Són festes que tots els ciutadellencs porteu a la sang, que són l'arrel més pregona de la vostra ciutadania. Jo em donava compte, en el caragol d'es Born, en el de Sta. Clara, en el d'es Pla, que éreu tots, tots, sense discriminació, sense cap diferència de res, els que vivíeu la festa! Ereu la ciutat, éreu els cavallers de la meva imaginació del fosquet de St. Joan de missa!

Les nostres festes tenen també un caire religiós. Fruit d'uns temps passats, conserven encara avui tota aquella religiositat, tota aquella creença que donava força i dignificava els nostres avantpassats. Els caixers i els cavallers, aleshores com ara, assisteixen a les completes i a l'eucaristia, com una acció de gràcies, com una pregària sentida, dirigida a aquell bon Pare, Déu, que ens estima i vetla per nosaltres. La silueta, dirigida a aquell bon Pare, Déu, que ens estima i vetla per nosaltres. La silueta de la Catedral es tornava realitat viva en el migdia d'un temple ple de bat a bat.

I els cavalls? No són els qui em fan por! Per mi, són la representació de tota la naturalesa, de tota la creació que fa acatament i que s'exalça en mans de l'home per donar tribut i culte al seu Creador.

No és polit tot açò? No n'hi ha per emocionar-se i alçar les mans enlaire i per acompanyar, amb veu estrident, el jaleo que sonen els músics? Per què, idò, no viure-ho amb intensitat?

També voldreu sobre la part que me fa por. Es aquesta. Me fa por, per les nostres festes, la tergiversació que en pot fer la nostra societat de consum. Que li entrin elements que les vulguin baratar, que les vulguin convertir en una diversió de disbauxa i d'immoralitat. Que les nostres festes passin a ésser un mitjà més de falta de civisme i de dignitat. I açò, els ciutadellencs no ho podem permetre. No podem permetre que la buïlla que s'hi ha de fer, que l'alegria que es manifesta en totes les cares dels assistents s'estronqui per donar pas a una carnavalada de mal gust, a un joc prohibit per la més elemental de les dignitats humanes.

* * * *

Quan, a les 10 de la nit, tornava d'es Pla i les llums de les festes s'emmirallaven a la colàrsega del nostre port, se m'encenia dins d'ànima la

llum de la nit de Sant Joan, una llum que resplendia sobre la ciutat i em feia donar gràcies a Déu per les meravelles de la seva creació.

Ciutadella, 28 de juny del 1978

Antoni, bisbe de Menorca

(Publicat a "El Iris")

COMUNICACIÓ SOBRE LA XXIX ASSEMBLEA PLENARIA DE LA CONFERENCIA EPISCOPAL ESPANYOLA. MITJANS I FINS

Sense poder acabar la conferència episcopal, he hagut de retornar a l'illa, per assistir, per primera vegada, a les festes de Sant Joan, a Ciutadella. Redacto, idò, aquesta meva impressió de l'Assemblea de la Conferència episcopal, dedicada quasi bé especialment als mitjans de comunicació social —els Mass Media—, amb una visió parcial que no podrà encabir tots els resultats, fruits o decepcions que s'hi hagin produït.

Vos confés que esperava aquesta assemblea, a la vista del programa que n'havien fet, tan divers del de les altres. Ficar-se dins d'aquest món fantasiós del cinema, la ràdio, la premsa, la televisió, poder interpel·lar — o ser interpel·lats— cara a cara, en una taula rodona, algun dels principals prohoms professionals d'aquests mitjans, era, certament, una perspectiva ben atractiva. I vaig marxar així, cap a Madrid, després de celebrar a Ciutadella la festa des be.

Ara, en el dissabte de Sant Joan al matí, quan pels carrers de Ciutadella comença a preparar-se la bulla que durarà aquests dies, vaig recordant i escric aquestes retxes en la tranquil·litat del meu despatx, trencada solament pel renou que fa la corriola del pou del pati de cal bisbe.

Com sempre, la conferència va començar amb el discurs del Cardenal Tarancón, el President. Jo el vaig trobar normal i corrent, dins la línia taranconiana, encara que algun periòdic de Madrid en fés portada cridanera —sense després justificar-ho en la lletra menuda—, dient que era fet "por el "otro" Tarancón".

Inaugurada la sessió, es van anar desenrotllant les ponències sobre els mitjans, en un ordre sistemàtic de presentació: panoràmica dels mitjans, incidència històrica, legislació, les empreses dels mitjans, els discos, els valors ètics—religiosos de les revistes, la teologia i les comunicacions socials... Entremig, els bisbes ens reservàrem algun espai de temps per tocar altres temes.

El treball diari de l'Assemblea era dur. A més de les sessions ordinàries que solem fer cada dia, al matí de 10 a 1'30 i al capvespre de 4'30 a 8'30, teníem a les 10 de la nit una taula rodona que durava fins a mitja nit. I puc dir que els bisbes érem amatents a assistir-hi. Per la taula rodo-

na van passar-hi professionals de la premsa, de la ràdio i de la televisió i del cine, els tres dies que jo hi vaig assistir. En marxar, la tarda del dia 22, estava preparat un foro sobre discografia i també la pel·lícula "Asignatura pendiente", com a mostres del moment present d'aquests mitjans.

Mitjans o fins? La idea de la Comissió episcopal de mitjans de comunicació social, en organitzar aquesta assemblea, havia estat precisament de donar a conèixer la importància i la realitat present d'aquests mitjans, amb tota la problemàtica que comporten. Per açò, es va presentar una panoràmica i unes línies del fenomen, en vistes a una presa de consciència que permetés endinsar-se en les derivacions pràctiques i pastorals corresponents. Les conclusions o les propostes adients supòs que seran fetes al final de l'Assemblea al que no he pogut assistir.

Com a resum que es podria fer sobre els primers dies de l'Assemblea, després de recollir i copsar l'ambient i la impressió dels assistents, em sembla que puc dir:

- que hem valorat la importància i el pes que tenen pel nostre món tots aquests mitjans. Els hem de tenir en compte i no podem prescindir d'ells.
- que hem d'emprar-los, i més sovint. Per ells, com a vehicle de comunicació i de comunió, hi pot passar la paraula que tenim rebuda i que hem de transmetre.
- que s'ha d'evitar, potents com són, que no constitueixin un fi —els mitjans pels mitjans— en les nostres tasques pastorals.
- que hem d'evitar fer un déu dels mitjans de comunicació. Tot i que el seu ús és un enriquiment que no es pot deixar de banda, avui, condicionats com estan al poder i al diner, se'ns poden convertir en un gegant de peus de fang.
- que els nostres feels cristians que fan feina en aquests mitjans tenen un camp obert de treball en el qual convé esmerçar-s'hi de debò.

L'Església ha de potenciar molt encara tots els mitjans que té a la seva mà.

I açò, per fer un servei al poble, per servir-se'n per predicar la seva Bona Nova, no per servir-los ni estar subjecte al seu poder.

Ciutadella, 23 de juny del 1978

Antoni, bisbe

(Publicat a la premsa menorquina)

HOMILIA DEL DIA 9 DE JULIOL DE 1978 en el 420 aniversari de l'any de sa desgràcia.

Pro aris et focis hic sustinuimus usque ad mortem.

Trob que aquestes paraules llatines, esculpides a l'obelisc d'es Born, són el crit perenne d'una gesta heroica que Ciutadella no ha oblidat ni podrà oblidar mai.

19 La sabeu prou tots vosaltres, estimats germans de Ciutadella, aquesta gesta dels nostres avantpassats. Varen aguantar fins al captiveri, fins a la deportació a Constantinoble, fins a l'anihilament i la destrucció de la nostra Ciutat, fins a la mort.

20 I ho feren pro aris et focis, per l'altar i la casa, és a dir, per Déu i per la pàtria. Per açò, avui, en aquest 9 de juliol del 1978, després de 420 anys d'aquell dia que és "dia de dol i de glòria per a Ciutadella", tornam, com cada any, a trobar-nos reunits en aquesta Església Catedral per pregar Déu i per oferir aquesta Eucaristia per tots aquells que sofriren la invasió turca del 1558, l'any de "sa desgràcia",.

21 I ens hi trobam reunits, el bisbe, com a representació de l'Església: pro aris; el batle amb la corporació municipal: pro focis; i tots vosaltres estimats fills de Ciutadella, creients i ciutadans que veniu a retre homenatge de gratitud i d'oració a aquells ciutadellencs, antecessors vostres, dignes de tal nom.

22 Pro aris: Per Déu. Tant el capità Negrete com el Regent Mn. Arguimbau, quan els proposaven abandonar la ciutat, respongueren que la defensarien fins a la mort, "com convenia al servei de Déu i del rei".

23 Nosaltres, els cristians creients d'avui, també podríem preguntar-nos si, com convé, esteim al servei de Déu, és a dir, de la seva Església, per anar fent aquell Regne de Déu que Jesús ens predicà amb la seva Bona Nova.

24 En un moment heroic, s'han de defensar els valors espirituals, fins a la mort, com feren l'any 1558. En els moments de cada dia, ara i aquí, tenim també uns valors espirituals que els cristians hem de fer prevaler i els hem de tenir presents en el nostre comportament individual i col·lectiu.

25 Aquesta gesta pro aris que commemoram hauria d'ésser per tots nosaltres i cada any un toc d'atenció, un crit d'alerta per tal de posar-nos a l'ofensiva —no solament a la defensiva— per portar al món que ens envolta tot aquest missatge que tenim rebut i que hem de predicar per les places i carrers amb una vida cristiana coherent. Ens ho recordava molt bé St. Pau, a la segona lectura d'avui, quan deia: "L'Esperit de Déu habita en vosaltres i si algú no tingués l'esperit del Crist, no seria del Crist. I aquest Esperit, com ens diu l'Evangeli, el Pare l'ha revelat als senzills i l'ha amagat als savis i entesos.

26 Vos exhort, idò, a tots, a fer, com convé, aquest servei a Déu, en la senzillesa de la vida quotidiana, amb aquella honradesa, aquella dignitat, aquella bondat que ha de distingir tots aquells que tenim l'Esperit del Crist. La nostra fe cristiana ens impulsa a tot açò. Jo voldria veure la justícia corrent a raigs com un rierol, i que la bondat es convertís en un riu inestroncable. Per tal cosa, vos dic: cercau el bé i no el mal, així trobareu la vida. Posau-vos al servei dels germans, així servireu, com convé, a Déu i a la seva Església.

27 Pro focis; pel rei. És a dir, per la pàtria, pel país, per la nostra illa, per la nostra ciutat.

Els cristians, com a ciutadans que som d'aquesta Ciutat terrestre, també hem de prestar aquest servei pro focis. Hi ha tota una cultura, tota una civilització, tota una llengua que demanen i reclamen el nostre servei. També és un gran ideal donar la vida, —usque ad mortem—, pel país. Fa poca estona que vos deia que Ciutadella és una ciutat que sap guardar les tradicions i mira cap al futur amb els braços oberts. Si l'arrel profunda de la nostra fe està ficada en els segles en la mort i la resurrecció de Jesús, Fill de Déu, que ens ha revelat el Pare, també sabem que la nostra fe és per a un temps i un país i que l'hem de viure arrelada en una comunitat, que és la nostra, ara i aquí, en la companyia de tots els germans.

Per açò, els cristians, com a ciutadans que som d'aquest moment, hem de fer feina en aquest món, amb el mateix coratge amb què ens preparam una mansió eterna en la vida perdurable.

Idò, esforcem-nos per la Ciutat, pro focis. Feim feina per la nostra cultura, per la nostra civilització, per la nostra llengua. Una bona gent catalana, segons la història, poblaren la nostra illa al segle XIII, quan Alfons III la conquerí dels àrabs. Uns seus successors, la defensaren usque ad mortem pro aris et focis de la invasió turca. Avui, nosaltres, successors d'uns i d'altres, tenim l'obligació d'esforçar-nos, com a creients, per a servir Déu i els germans; com a ciutadans, per a servir i treballar per la nostra cultura, per la nostra civilització, per la nostra llengua.

L'esforç que hi posarem el tindrem compensat, tal com ens diu l'evangeli d'avui, anant al Crist: "Veniu a mi tots els qui estau cansats i afeixugats, jo vos faré reposar".

Acab. Oferim ara aquesta eucaristia per aquells herois del segle XVI. I demanam a Déu que, a ells els hagi donat ja el repòs etern i a nosaltres ens doni aquella força i aquella vigoria que necessitam per continuar el nostre servei verdader per a Déu i pel país, pro aris et focis. Amen.

Antoni, bisbe.

(Publicat a "El Iris")

ESCRIT PEL DIA "PRO ORANTIBUS" LES NOSTRES MONGES

Tenc damunt del meu escriptori una estampeta de Teresa de Lisieux, la santa francesa que va passar tota la seva curta vida en un convent de clausura del Carmel. La van fer patrona de les missions. La seva petitesa i senzillesa em fa recordar aquella altra Teresa, la santa castellana d'Avila, que pel seu zel ardent d'amor a Crist, va esbotzar les portes de la seva clausura i va sortir a córrer els camins de Castella i d'Andalucia, per a noves fundacions contemplatives.

Són dues monges de clausura ben diferents, que em fan recordar els

30 anys de Jesús a Natzaret. Són dues espiritualitats diverses —l'una diu: estimar és donar-ho tot i donar-se un mateix; l'altra: o sofrir o morir— que tenen un denominador comú: l'amor a Crist i als germans.

A la nostra petita illa hi tenim 20 comunitats de religioses, dues d'elles de clausura, una a Ciutadella, les Clarisses; l'altra a Maó, les Concepcionistes. Les altres monges són la vida activa, amb treball d'ensenyament o d'atenció als malalts o a l'acolliment dels germans. També amb espiritualitats diverses, però també amb un denominador comú: Crist i els germans.

Ara es diu que passen crisi, que no tenen vocacions. Ara, molts diuen que què hi fan unes dones tancades en un convent, quan tanta feina hi ha per fer a fora, i que no entenen el perquè d'un tancament en aquests finals de segle XX, el temps de la tècnica, de l'eficàcia, de l'utilitat.

També som al temps de la llibertat. I de l'amor. Al fons de tantes violències com patim — i mai no les podem aprovar— pens que hi ha, amagats i desconeguts, uns desigs vehements de llibertat i de pau, d'alliberament i d'amor. Però per camins equivocats i reprobables del tot.

El Regne del cel s'obre pas amb força i els violents se n'apoderen (Mat. 11, 12). Es a dir, se n'apoderen els pecadors que es converteixen, els valents que renuncien a tot per obtenir el Regne.

Au, idò ! Que surtin aquests valents, aquestes valentes, renunciant a tot per a implantar el Regne, per donar-se del tot a Crist, pel regne, per donar-se als germans sense esperar recompensa terrena. Es una crida que faig a tants allots i allotes de la nostra illa que viuen desesperançats o neguitosos, que no saben on van ni on poden anar. La faig aquesta crida pel dia de Sant Jaume, apòstol, en el qual celebrem una jornada a favor dels convents de clausura.

Torno a mirar l'estampeta de Sta. Teresina de l'Infant Jesús. Ella, al mig, voltada de flors. Al fons, una creu.

Ciutadella, 23 juliol del 1978

Antoni, bisbe.

(Publicat al Full dominical)

Homilia del dia de l'Assumpció AMB LA MARE DE DEU PASSA COM AMB LA MUNTANYA DEL TORO

Estimats germans,

Nostre Senyor Jesucrist, quan adoctrinava les multituds que el seguien, moltes vegades solia fer-ho per mitjà de paràboles. Ell va venir a predicar el Regne de Déu. I aquest Regne l'explicava amb exemples, amb semblances: el Regne de Déu és semblant, el Regne de Déu s'assembla, amb el Regne de Déu passa com amb... I després els solia explicar el

sentit i el significat de la paràbola que els acabava d'exposar.

Avui, en aquesta solemnitat que celebrem, la festa de la Mare de Déu, la Verge Maria, en la seva Assumpció al cel en cos i ànima, també jo, el vostre bisbe i pastor, voldria adoctrinar-vos amb l'exposició d'una paràbola, d'aquesta paràbola que segueix. Diu així:

La Verge Maria, la Mare de Déu, és semblant a la muntanya del Toro. Amb la Verge Maria passa com amb la muntanya del Toro. La muntanya del Toro és la més alta de totes les que hi ha a l'illa de Menorca. L'illa de Menorca és el país més oriental d'Espanya. Per açò, quan el sol surt a l'orient, de dins de la mar, els seus primers raigs primer toquen la muntanya del Toro, que queda il·luminada de veres. Després, el sol inunda tota l'illa i tota la península i el dia va creixent, fins a arribar al fosquet. Llavors quan tota l'illa queda enfosquida, els últims raigs del sol encara il·luminen el cim de la muntanya del Toro. I així cada dia, la muntanya del Toro, que és la més alta de l'illa, resplandeix i és un senyal de que ha arribat el dia, i el sol inundarà amb la seva llum tota l'illa de Menorca.

Fins aquí la paràbola. Ja sabeu que després de l'exposició d'alguna paràbola, l'evangelista ens recalca que els deixebles de Jesús li preguntaven què volia dir allò que els havia exposat, quin sentit havien de donar, a aquells exemples que els acabava de posar. Vosaltres, ara també, em podríeu preguntar pel significat del que vos acab de dir. Per mi, tots els que m'escoltau, ja heu comprès bé tot el que aquesta meua paràbola vol significar. Però, per si acàs, aquí teniu l'explicació.

La muntanya del Toro significa la Verge Maria, que és la criatura més gran, més alta, i més estimada per Déu que totes i cada una de les altres persones que han existit, existeixen i existiran. Per açò, és la primera de totes les criatures i a ella van els primers dons, les primeres gràcies de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant.

El sol és Jesucrist. Recordau el cant de Zacaries en el naixement de Sant Joan Baptista: "Perquè ens estima, ens visitarà un sol que ve del cel, per il·luminar els qui viuen a la fosca, a les ombres de la mort, i guiar, els nostres passos per camins de pau".

Aquest sol, que és Jesucrist, surt de la mar del seu sepulcre i amb la seva Resurrecció il·lumina i redimeix a tots, primer i principalment, d'una manera extraordinària, a la Verge Maria. Els primers raigs de la Redempció són per a Ella, que quedarà immune i lliure de tota tara de pecat, des del moment de la seva puríssima Concepció.

El dia que va creixent, il·luminat per aquest sol, que és Jesucrist, és el món, tots els homes, que resten sempre baix el suau domini de Déu, Creador i Redemptor, malgrat les fosques que sempre hi ha.

El fosquet és la mort de tots i cada un de nosaltres. La Verge Maria també morí. Però els últims raigs del sol de ponent l'il·luminaren de tal manera que no va conèixer la corrupció del sepulcre, sinó que fou enlairaada en cos i ànima cap aquell Ponent de plenitud de vida que no s'acabarà mai més. I tot per recordar-nos que nosaltres també serem trets de

les nostres tenebres i un dia ressuscitarem gloriosos; resurrecció i configuració al cos gloriós del Crist, de les quals n'és senyal ja il·luminadora, l'excelsa Assumpció de Maria.

Idò, germans, després d'explicada la paràbola, ja no trobareu res estrany que avui exultem de goig i que estiguem alegres i contents en celebrar aquesta festa de Maria. Ella ha triomfat de la mort i del pecat, la primera, pels mèrits del seu Fill Jesús. Ella ens és exemple i tipus, per tal que nosaltres també fem feina per vèncer el pecat i per caminar en aquesta vida nostra i en aquesta nostra mort, cap a l'assumpció gloriosa el dia de la resurrecció final.

Per açò, emprendrem el nostre viure cristià amb més fe, amb més esperança, amb més amor a Déu, a Ella i a tots els germans. Per açò, jo, el vostre bisbe i pastor, ara acab aquestes paraules, resumint-les amb la tornada dels goigs nous de la Mare de Déu del Toro per expressar l'honor que devem a Maria i les gràcies que esperam d'Ella:

Cantarem tots de bon grat
alabances a Maria.

Des del Toro, Verge pia,
beneïu nostre bisbat.

Amén.

COMUNICACIÓ SOBRE INAUGURACIÓ DE CURS AL SEMINARI

Estimats fills de Menorca,

Avui venc a anunciar-vos la inauguració del nou curs al nostre Seminari.

La notícia, normal i freda, que es podria donar en aquest cas que ens ocupa, seria que el dia 1 d'octubre pròxim, es farà la inauguració oficial del curs 1978-79 del nostre Seminari diocesà, amb una concelebració a la Sta. E. Catedral, començant les escoles l'endemà, dia 2.

Però aquest any, que és el primer en què jo, el vostre bisbe, assistesc i presidesc aquesta inauguració, no vull que sigui una simple notícia normal i freda. No.

Començam un nou curs escolar al Seminari, després de l'experiència, ben positiva, del de l'any passat, en el qual s'iniciava una nova vida i un nou enfocament, de cara a aquells joves que es preparen pel sacerdoci i de cara també a tots els feels cristians de l'illa, qui seran els qui després hauran de col·laborar i responsabilitzar-se amb aquests nous capellans, servidors de les nostres comunitats.

Començam un nou curs, amb una prospectiva pensada i meditada, i prenent-nos en sèrio i de veres, tota una problemàtica vocacional que interessa a tots nosaltres i a l'Església en general.

Començam un nou curs, durant el qual i tots els que seguiran, voldríem que tots els nostres feels es preocupassin i s'inquietassin en bé del

nostre Seminari. Perquè necessitam que la institució, que és el Seminari, tengui aquella imatge que li és pròpia i sigui motiu de confiança i d'esperança per a tots. És normal que aquestes institucions, com nosaltres mateixos, tinguin els seus alts i baixos. I ara que podem entreveure una revifalla, convé que tots ens interessem per ell.

Per açò no pot ser una notícia freda i normal la del començament d'aquest curs.

Per açò voldria que amb l'escalfor i l'ajuda de tots, començàs un nou curs ple de vitalitat i d'esperança.

Per açò voldria que superiors, professors i seminaristes, i també tots vosaltres, estimats fills de Menorca, consideràssiu el Seminari com una obra transcendent i importantíssima, pel bé de la nostra Església. L'escalf i l'afecte de tots han de produir fruits abundosos en vocacions i també en estima pel Seminari i tot el que ell representa.

Sé que si a algú m'he de dirigir d'una manera particular és a vosaltres, estimats sacerdots de la diòcesi, que vos formàreu en el nostre Seminari i que sé que l'estimàu i l'apreciau, malgrat tot. Voldria infondre-vos aquest optimisme que jo sent i port a dins, davant de les realitats que esper i desig. Voldria que l'Esperit del Senyor suscitàs vocacions i que a tots ens renovàs i fes nou aquell ànim, aquell interès pels altres que va moure'ns a escollir la nostra vida sacerdotal. Açò també influiria, sens dubte, en la marxa de totes les altres activitats que portam entre mans.

En fi, a tots deman aquesta comprensió, aquest amor, aquest interès. I sobretot la pregària, que sintetitzam cada primer dijous de mes en l'Eucaristia que fem per les vocacions i pel Seminari.

La notícia, com veieu, no és ni normal, ni freda. És notícia cabdal per a tots i, per tant, plena d'amor i d'afecte.

Que la benedicció que a tots don en acabar aquestes retxes, sigui penyora de la del Crist, per aquest nostre comú treball que farem de veres.

Ciutadella, 31 d'agost del 1978

El vostre bisbe,

Antoni

SECRETARIA GENERAL NOMENAMENTS

Amb data de dia 10 de Juliol, el Sr. Bisbe ha nomenat Rector de la Parròquia de St. Lluís al Sr. Cristòfol Vidal i Barber, cessant en el mateix càrrec els anteriors encarregats de dita parròquia.

Amb data de dia 22 de Juliol, el Sr. Bisbe ha nomenat Rector de la Parròquia de Ferreries al Sr. Jaume A. Vidal i Pelegrí.

Amb data de dia 24 d'Agost, el Sr. Bisbe ha nomenat Encarregat de la Parròquia de Sant Climent i adscrit a la Parròquia de Sant Francesc de Maó al Sr. Bartomeu Llompart i Diaz.

RENÚNCIES

Amb data de dia 26 de Juliol, el Sr. Bisbe ha acceptat la renuncia, per jubilació, a la canongia dignitat de Degà que fins ara tenia el Sr. Joan Jaume i Arbós.

Amb data de dia 5 de Juliol, també ha acceptat la renuncia, per jubilació, a la canongia que fins ara tenia el Sr. Jaume Gener i Campins.

CONSELL PRESBITERAL

ACTA DE LA SESSIÓ DEL DIA

26 DE JUNY DE 1978

El Consell Presbiteral corresponent al mes de juny va tenir lloc el dia 26, a les 10 a ca'l Bisbe, amb absència de Pere Oléo, per enfermetat, i del director del col.legi Salessià, Dimas Pérez, per impossibilitat.

Després d'unes pregàries, s'obrí la sessió.

La comissió encarregada d'estudiar i concretar la possibilitat d'una Casa Sacerdotal a Ciutadella, estarà formada pels membres que integren la comissió del Clero, Miquel Anglada Gelabert i Antoni Subirats, juntament amb el Vicari General.

Es parlà també sobre una possible residència sacerdotal a Maó; barretjantse distints llocs hon podria emplaçar-se.

Es comenten llargament temes de mitjans de comunicació i altres temes d'actualitat diocesana. S'acorda que el Bisbe anirà a cada arxiprestat per exposar aquests temes i demanar el parer als sacerdots.

En vista a una possible reunió diocesana per una estructuració pastoral de la diòcesi, es proposen les següents qüestions:

1.— Quins son els passos més decisius i quines les omissions principals dels darrers anys.

2.— Quins són els problemes més importants o més especials i urgents de la nostra Església.

3.— Quines coses hem d'emprendre primer de tot i per damunt de tot. La pròxima reunió del Consell serà al Toro, el dia 2 d'agost, a les 10.

Temes a tractar:

— Presentació de temes a tractar al Consell Presbiteral durant el pròxim curs.

— Preparació i enfocament per una estructuració pastoral de la diòcesi.

Ciutadella, 27 de juny de 1978.

ACTA DE LA SESSIÓ DEL DIA 2 D'AGOST DE 1978

Al Toro, dia 2 d'agost de 1978, es va reunir el Consell Presbiteral, amb absència de D. Juan F. Huguet, de viatge, i de D. Dimas Pérez, cessat com a director del Col·legi Salessià.

La sessió s'obrí amb una pregària dirigida pel Prelat.

Es donà compte de l'anada del Bisbe a l'arxiprestat de Maó, com es va acordar en el Consell precedent, es va reunir amb els capellans i els va instruir de l'assumpte de Santa Ana, que sembla està a punt de resoldre's.

Seguidament s'exposà la demanda d'ordenació de diaconat i de presbiterat de part de D. Josep Manguán Martínez. S'acordà repetir l'informació reglamentària sobre la seua idoneïtat, ja feta per l'acolitat, per mitjà d'un qüestionari enviat a tots els capellans.

S'estudien i es proposen diversos temes per ésser tractats pel Consell durant el curs vinent. Es suggereixen els següents:

Evangelització i sacramentalització.

Prioritat pastoral de la Catequesi d'adults.

Llenguatge de les homilies.

Criteris a tenir en compte per combinar el treball civil i pastoral dels capellans.

Patrimoni artístic i propietats immobles de la diòcesi.

Revisió de les distintes activitats pastorals; com coordinar la pastoral diocesana de:

- Infants.
- Adolescents.
- Joves.
- Pre-matrimonial.
- Malalts.

Conservació del patrimoni de l'Església de Menorca. Com s'administren les parròquies, quins criteris segueixen; problemes que han d'afrontar i que necessiten de major ajuda econòmica.

La data de la pròxima reunió queda per a determinar.

Ciutadella, 10 d'agost de 1978.

INFORMACIÓ DE LA DIÒCESI ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Mes de juny.

- 1.— Rep visites. Al capvespre, presideix el funeral-enterrament de la mare d'un sacerdot, a Sta. Maria de Maó.

- 2.— Rep visites. Al vespre, celebra l'Eucaristia a la Catedral, en la festa del Sagrat Cor de Jesús.
- 3.— Rep visites. Al capvespre, administra el sagrament de la confirmació, dins de la missa, en les parròquies de la Concepció i de Sta. Eulàlia, de Maó.
- 4.— Celebra l'Eucaristia al Santuari del Toro, en la trobada anual dels pagesos.
- 5-7 Rep visites. A la tarda del dia 7, visita l'Arxiu diocesà.
- 8.— Presideix a la parròquia d'Alaior, el funeral pel Rd. Sr. Melià, sacerdot de la diòcesi, que morí a Alemanya.
- 9.— Rep visites.
- 10.— Assisteix un moment a la reunió de Directors de Col·legis de l'Església, al Seminari. A migdia, concelebra l'Eucaristia al Col·legi de la Consolació, amb motiu de la festivitat de la Mare Molas. Al capvespre, rep al nou Delegat del Govern, en visita protocolària.
- 11.— Administra la confirmació i concelebra l'Eucaristia, a les parròquies de Villacarlos, Sant Lluís i Sant Climent.
- 12.— Reunió amb el Secretariat de Catequesi.
- 13.— Rep visites. Al matí, celebra l'Eucaristia a la capella de les Franciscanes, de Ciutadella.
- 14.— Rep visites. Obre el curset per a capellans, organitzat per Càritas diocesana, al Seminari. Al capvespre, parteix cap a Madrid.
- 15.— Reunió a Madrid amb el Consell d'Economia de la Conferència episcopal.
- 16.— Rep visites, al capvespre, a Maó. A les 9 de la nit, es reuneix amb el Consell pastoral de Ferreries.
- 18.— Diumenge des be. A les 12, concelebra l'eucaristia al Seminari, com a final de curs, pels seminaristes i els seus pares. Parteix cap a Madrid.
- 19-22. Es a Madrid a la reunió plenària de la Conferència Episcopal Espanyola.
- 23-24. Festes de Sant Joan. Presideix les vespres a la capella de St. Joan d'Artruig. Assisteix a la missa dels caixers.
- 26.— Rep visites. Presideix el Consell de Presbiteri del mes, a cal Bisbe.
- 27.— Rep visites.
- 30.— Assisteix uns moments a la tanda d'exercicis per a capellans que es dona al Santuari del Toro.

Mes de Juliol

- 1.— Celebra l'Eucaristia a Sta. Maria de Maó. Rep visites.
- 2.— Celebra l'Eucaristia a Sant Miquel, de Ciutadella.
- 3.— Rep visites. Visita els locals de la OAR, reformats.
- 4-6. Rep visites. A les 9 de la nit, concelebra l'Eucaristia al Seminari en el dijous de les vocacions.
- 7.— Rep visites. Al capvespre, va a Maó a visitar diversos malalts.
- 8.— Rep visites.
- 9.— Concelebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Lluís. Al capvespre assisteix a l'Ajuntament de Ciutadella a l'acte commemoratiu de l'any de sa desgràcia i homenatge al ciutadellenc Sr. Ruiz Camps. Després celebra l'Eucaristia a la Catedral pel mateix motiu.
- 10.— Assisteix a la festa de Sant Cristòfol, a la parròquia de Migjorn. Diu la missa i a la tarda, presideix la processó i beneeix els cotxes.
- 11.— Rep visites.
- 12.— Rep visites. Al capvespre, reunió amb la Comissió diocesana d'economia.
- 13.— Visita el campament d'estiu del grup de Sant Miquel, a Son Xoriguer.
- 14.— Es a Madrid, a la reunió del Consell d'Economia.
- 15.— Assisteix un moment a les festes patronals de Mercadal.
- 16.— Celebra l'Eucaristia a la parròquia de St. Francesc, de Ciutadella, en la festa dels pescadors i mariners. Al vespre, a les 8, concelebra a la parròquia del Carme, a Maó, en motiu de la festivitat de la Mare de Dèu del Carme.
- 17.— Rep visites, Al capvespre, reunió amb la Comissió d'Economia.

- 22.— Al matí, rep visites a Maó. Al capvespre, és a Ferreries, on es reuneix amb el Consell parroquial i després concelebra l'Eucaristia. A les 9 de la nit, presideix, a la parròquia del P. Claret de Ciutadella, l'enterrament funeral del pare del Sr. Rector d'aquesta parròquia.
- 23.— Visita el Campament de la Vall, de la parròquia del P. Claret de Ciutadella i hi concelebra l'Eucaristia.
- 24.— Rep visites. Al capvespre, a la Catedral, assisteix al funeral de la germana d'un sacerdot de la diòcesi.
- 26.— Rep visites. Al capvespre es reuneix amb els capellans de Maó i el seu arxiprestat.

Mes d'agost.

- 2.— Presideix la reunió del Consell del Presbiteri, a El Toro.
- 6.— Concelebra l'eucaristia a Llumessanes, amb motiu de la festa de St. Gaetà. Hi visita una malalta.
- 9.— Rep visites.
- 10.— Presideix a la S.E. Catedral de Ciutadella el solemne funeral pel Papa Pau VI, mort el passat dia 6 d'agost.
- 11.— Al capvespre, dedica l'altar de la capella de les Monges Clarisses, de Ciutadella, en el 25è aniversari del seu retorn al convent.
- 13.— Celebra l'Eucaristia al Santuari del Toro.
- 15.— Celebra l'Eucaristia al Santuari del Toro. Al capvespre, concelebra a Sta. Maria de Maó, en el dia de la Titular.
- 17.— Al capvespre, concelebra l'Eucaristia a la capella de les Monges Concepcionistes de Maó, en el dia de la seva Fundadora, Sta. Beatriz.
- 18.— Es al Santuari del Toro, on hi rep la visita protocolària del Sr. Governador Civil de la província.
- 20.— Concelebra l'Eucaristia a la parròquia de St. Lluís, amb motiu de l'entrada del nou Sr. Rector.

CRÒNICA DIOCESANA

● JORNADES DE CARITAS PER A CAPELLANS

A fi de presentar l'orientació que avui té Càritas i a la vegada procurar una informació detallada als capellans de la diòcesi, es van organitzar unes jornades a Ciutadella i a Maó dirigides pels Mns. Font i Gonell. A Ciutadella van tenir lloc al Seminari i a Maó a la Casa d'Acció Catòlica, els dies 14 i 15 de juny respectivament. L'assistència, bastant nombrosa, va ser una mostra de l'interès per a conèixer la línia que Càritas s'ha anat proposant darrerament. Les impressions, ben positives, ja que va ser una descoberta per a molts la funció social que es proposa avui, amés de l'assistencial. El Sr. Bisbe va assistir al començament de les jornades. Es va creure interessant que no sols els capellans rebessin aquesta informació, sinó tota la gent, per aquest motiu es va pensar en unes properes jornades al començament del nou curs.

● FI DE CURS AL SEMINARI

La nova experiència començada en passat curs en el nostre Seminari va arribar al fi de curs amb la celebració d'una diada de convivència entre els pares, alumnes i superiors, comptant especialment en aquest dia amb la presència del Sr. Bisbe. Es va celebrar l'Eucaristia i van dinar junts enmig d'un ambient fraternal i alegre. El balanç del primer any anima a continuar el camí proposat i a la vegada a intensificar el treball en bé de noves vocacions. Amb aquest dia, el dia 18 de juny, es va donar per acabat el curs 1977-78.

● MN. JOSEP Mª BALLARIN DIRIGEIX ELS EXERCICIS ALS CAPELLANS

Del dia 26 de juny al dia 1 de juliol, un grup de capellans de la diòcesi es reuneixen

al Toro per als Exercicis Espirituals, aquest any dirigits per Mn. Josep Mª Ballarín, de Solsona. Una experiència ben interessant de pregària i de convivència per a la clerecia menorquina. Han participat els següents capellans: Jaume Cots, Joan Gornés, Ferran Cortés, Ferran Martí, Miquel Anglada, Josep Pastor, Antoni Sintes, Modest Camps, Cristòfol Vidal, Pere Comella, Llorenç Vidal, Jaume Vidal, Sebastià Taltavull, Gabriel Pons, Josep Sastre, Joan Huguet.

● SECRETARIAT DE JOVES CRISTIANS

També els components del Secretariat de Joves Cristians van celebrar una Jornada de fi de curs. Tot un dia de volta a Menorca, després de les activitats que d'una manera conjunta i responsable han anat realitzant durant l'any. Aquesta volta va acabar amb la celebració de l'Eucaristia, com acció de gràcies de tot lo duit a terme entre el jovent. Va ser el diumenge, dia 2 de juliol.

● EUCARISTIA VOCACIONAL

També durant aquests mesos d'estiu, un bon nombre de persones s'han reunit al Seminari cada primer dijous de mes per a pregar per les vocacions. També a altres llocs aquest motiu de pregària ha estat especialment recordat.

● L'ARQUEBISBE DE TARRAGONA, DR. PONT I GOL, ENTRE NOSALTRES

Des de finals de juliol fins a mitjan mes d'Agost ha passat uns dies de descans a Menorca el Dr. Josep Pont i Gol, Arquebisbe de Tarragona, del qual el nostre Bisbe n'havia estat tants d'anys secretari. Després de residir uns dies a Ciutadella, va passar al Toro on s'hi va quedar fins abans de marxar de nou a Tarragona. La mort del Sant Pare va ser el motiu d'haver d'anticipar uns dies el regres a la seva Seu. El diumenge, dia 6 d'agost, va presidir la celebració de l'Eucaristia al Santuari de la Mare de Déu del Toro.

● FUNERAL DEL PAPA

El dijous dia 10 d'agost i a les 8 del vespre, es va celebrar a la Catedral de Menorca el funeral pel Papa Pau VI. Va presidir la celebració el Sr. Bisbe, Mns. Antoni Deig, acompanyat d'un bon nombre de capellans concelebrants de la diòcesi. Dies abans i per desig expressat pel Sr. Bisbe des del moment de conèixer la notícia de la mort del Sant Pare, s'havia comunicat a tots els encarregats de les parroquies la celebració d'una missa on les diferents comunitats pregassin per Pau VI. Al mateix temps, s'havia invitat a tots els cristians menorquins a assistir a dits funerals. L'homilia pronunciada pel Bisbe, recollida en aquesta edició del Butlletí, va ser publicada el dia següent del funeral a la premsa menorquina.

● CONSAGRACIO DE L'ALTAR DE L'ESGLÉSIA DE SANTA CLARA

El dia 11 d'Agost, festa de Santa Clara, el Sr. Bisbe va consagrar el nou altar del Monestir de Santa Clara de Ciutadella. Amb l'assistència de feels i de les religioses clarisses i acompanyat per un grup de capellans concelebrats, el Sr. Bisbe va procedir a la benedicció de l'aigua, amb la que va aspergir l'altar i els assistents. Després de la lectura de la Paraula de Déu va començar el ritus de la consagració d'altars amb la unció de l'oli sant. En l'homilia, es va resaltar la figura de Santa Clara d'Assís que, com a vertader altar, va sobre ser lloc de pregària des del qual es van aixecar constantment alabances al Senyor. Una presència sempre viva en les religioses clarisses que continuen la seva obra i donen constants proves d'entrega i amor a l'Església.

● EL SR. BISBE PRESENTA ELS NOUS RECTORS

En dues ocasions diferents, el Sr. Bisbe ha presentat a la comunitat de Ferreries i Sant Lluís els seus nous respectius rectors. A Ferreries i després d'anomenar-lo rector d'aquella parròquia presenta a Jaume Vidal Pelegrí durant la celebració Eucarística del dia 22 de juliol, juntament amb Josep Manguán qui, després d'ordenar-se de diaca i prevere, treballarà en dita parròquia. Un mes després, concretament el dia 20

d'agost i a la celebració eucarística de les 9'30 del matí, fa la presentació a la comunitat de Sant Lluís del seu nou rector, Cristòfol Vidal i Barber.

INFORMACIÓ NACIONAL

● NOU ARQUEBISBE DE VALENCIA

El dia 29 de juny, festivitat de Sant Pere, va fer l'entrada solemne a la nostra metropolitana el nou Arquebisbe Miquel Roca Cabanellas. N'havia pres possessió uns dies abans. Desitjam al nou Arquebisbe un fecund pontificat al mateix temps que el felicitem i ens posam a la seva disposició.

● RESUM DE LA NOTA DE LA COMISSIO EPISCOPAL D'ENSENYAMENT

La Comisión Episcopal de Enseñanza ha publicado una nota en que, por encargo de la Comisión Permanente del Episcopado, manifiesta su pensamiento acerca de derechos fundamentales en la educación.

El derecho a la educación entraña dos componentes que lo configuran y que deben ser salvaguardados: la libertad y la justicia.

El derecho del individuo a la libertad en el proceso educativo es primario e inalienable, anterior a la inserción del hombre en la sociedad y en la Iglesia. Este derecho no se reduce al de poder recibir enseñanza moral o religiosa, sino que incluye el derecho a elegir el tipo de educación integral que responda a las propias convicciones y el de elegir el centro capaz de impartirla.

Imperativo primero de la justicia social es una escolarización de todos y de calidad suficiente. Es inadmisibile toda discriminación por razones económicas o sociales. Ahora bien, el derecho de todos a la educación no se opone al derecho de todos a la libertad en la elección del modelo educativo. Y sería también inadmisibile el que una ordenación jurídica pueda reservar el ejercicio de este derecho de elegir exclusivamente o en primer lugar a quienes disponen de más recursos económicos.

Consecuentemente, el Estado tendría que establecer centros escolares con diversos proyectos educativos de conformidad con las demandas ciudadelanas. En todo caso, deberían garantizarse dos cosas: que se respete la conciencia de los educandos en todos los centros y que se estimulen las iniciativas de la sociedad en la creación de centros escolares sin fines de lucro. La financiación de los centros docentes con fondos públicos no podría quedar subordinada a fórmulas de organización escolar que no garanticen el derecho de los padres al elegir el tipo de educación que prefieren para sus hijos.

Finalizan los Obispos la nota llamando la atención de los cristianos sobre derechos tan básicos de la persona e invitando a la tarea de recrear la escuela.

Madrid, 27 de junio de 1978

Informació Nacional

● **NOU AROUEBISSE DE VALENCIA**
 El dia 29 de juny, festivitat de Sant Pere, va fer l'entada solenne a la nostra metropolità el nou Arouebisse Miquel Roca Cabanellas. Un feia uns dies absent, després d'una estada a l'estranger, el pontificat al mateix temps que el felicitem i ens posam a la seva disposició.

● **RESUM DE LA NOTA DE LA COMISSIÓ EPISCOPAL D'ENSENYAMENT**
 La Comissió Episcopal de Ensenyanza ha publicat una nota en què, per encàrrec de la Comissió Permanent de Ensenyanza, manifesta el seu posicionament respecte de les dretes dels alumnes en la educació. El dret de la educació entra dos components que no s'han de confondre: el dret de ser salvaguardat: la llibertat i la justícia. El dret de l'individu a la llibertat en el procés educatiu és primordial i inalienable, anterior a la inserció del home en la societat i en la Iglesia. Este dret no se reduce al de poder recibir enseñanza moral o religiosa, sino que incluye el derecho a elegir el tipo de educación que se recibe.

● **FUNERAL DEL PAPA**
 El dia 6 de juliol, a las 11 de la mañana, se celebrará en la Catedral de Mallorca el funeral del Papa VI. Va presidir la celebració el Sr. Bisbe de Mallorca, Sr. Antoni Deda.

● **CONSAGRACIÓ DEL ALTAR DELS ESCOLARS DE SANTA CIUTAT**
 Consecuentment, el Estado tendrá que establecer centros educativos con diversos proyectos educativos de conformidad con las demandas ciudadanas. En todo caso, deberían garantizarse los cursos que se establezcan en la conciencia de los educandos en todos los centros y que se establezcan las iniciativas de la sociedad en la creación de centros escolares.

● **EL SR. BISBE PRESENTA ELS NOUS RECTORS**
 Finalizan los Obispos la nota llamando la atención de los cristianos sobre derechos tan básicos de la persona e invitando a la tarea de hacer la escuela desde la familia. El Sr. Bisbe de Mallorca, Sr. Antoni Deda, presentó durante la tarde del día 22 de junio de 1978 a los nuevos rectores de los centros de la diócesis.

ESGLÉSIA DE MENORCA

Butlletí oficial
del Bisbat

N. 10 - 14 d'octubre 1973

INFORMACIÓN NACIONAL

PROYECTO DE LEY

El presente proyecto de ley tiene por objeto establecer las bases para la creación de un organismo autónomo que se encargue de la gestión y administración de los recursos económicos destinados a la promoción y desarrollo de la cultura en el ámbito nacional.

La creación de dicho organismo permitirá centralizar y optimizar los recursos, así como garantizar la transparencia y el control en el uso de los fondos asignados a este sector.

Este organismo tendrá personalidad jurídica propia, patrimonio propio y capacidad para celebrar contratos, adquirir bienes inmuebles y enajenar los que le pertenezcan.

El organismo será dirigido por un órgano colegiado de máxima autoridad, integrado por representantes de la cultura, la educación y la economía, designados por el Poder Ejecutivo.

El organismo tendrá a su cargo la ejecución de los programas y proyectos de cultura que sean aprobados por el Poder Ejecutivo, así como la gestión de los recursos asignados a estos fines.

El organismo deberá rendir cuentas periódicamente al Poder Ejecutivo y al Congreso de la Nación sobre el uso de los recursos y el cumplimiento de sus funciones.

Este proyecto de ley es necesario para garantizar el adecuado funcionamiento del sector cultural y promover el desarrollo de la cultura en el país.

Se solicita al Poder Ejecutivo y al Congreso de la Nación la aprobación de este proyecto de ley.